

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 2. Quænam dispositines requirantur ex parte corporis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

PARAGRAPHUS II:

Quanam dispositiones requirantur ex parte corporis.

DVÆ præsertim ad hoc Sacramentum suscipiendæ dispositiones ex parte corporis requiruntur. est, ut qui Eucharistiam cupit percipere, sit jejunus; ut nihil cibi vel potus à media nocte sumpserit. Doctor q. 80. a. 8. idque in variis Conciliis decretum ut in Carthagin. 3. cap. 29. & Tolet. 7. can. 2. *ut in hoc tantum Sacramenti* (quod dixit S. Aug. Epist. 118.) *primò Christiani corpus Dominicum intraret, quam reliqui* quibus verbis intelligitur quale debeat esse illud jejunium, perfectum scilicet ac naturale; ita ut omnem usus cibi, potus, medicina, aut cuiusvis alterius rei in quantumlibet parva quantitate sumptionem excludat, ut am docet S. Thomas cit. a. 8 ad 4. & cum illo commiter omnes.

Cæterum si quis sanguinem aliumve humorem ex parte defluentem, aut os eluendo aquæ guttulas cum mixtas, aut cibi reliquias dentibus adhaerentes casu transglutiat, non censetur violare jejunium, nec communicatio ne abstinere tenetur, ut explicat idem S. Tho. loco citato.

Sunt tamen aliqui casus in quibus, secundum communem Doctorum sententiam & Ecclesiæ praxim, etiam non jejunis Eucharistia sumi potest. Primus est, quando in periculo mortis per modum viatici sumenda est, docet idem S. Thom. supra. Secundus quando, nisi sumatur Eucharistia, vel incendio absumenda est, vel fidelium aut impiorum manibus prophananda; enim à Sacerdote vel à quovis alio etiam non jejunio reverentia sumi debet. Tertius, quando Sacrificii peragendi necessitas incumbit, ut à Sacerdote celebrans

consecrationem sed ante Sacramenti sumptionem moriatur; tunc enim debet alius etiam non jejunus Sacrificium inchoatum perficere. Item si quis post consecrationem & corporis Christi sumptionem animadvertat aliquam pro vino fuisse in calice appositam; tunc enim licet illam hauserit, debet tamen (prout in Rubricis Missalis annotatur) panem & vinum de novo offerre & consecrare, incipiendo ab illis verbis; *qui pridie quam pateretur &c.* ac postea sumere. Monet tamen recte Laymannus cap. 7. de Sacrif. Missæ nullum ibi præceptum imponi, adeoque Sacerdotem, præsertim si publicè celebret, sequi posse sententiam Scoti, Gabrielis, Adriani, Navarri, & aliorum quos ibidem citat, quibus etiam subscribit Tolemus lib. 2. cap. 9. qui omnes docent, in eo casu satius esse, ad evitandum scandalum, ut solummodo Sacerdos aliud in calice vinum cum pauxillo aquæ infundat, & tacite offerat, atque consecret incipiendo ab illis verbis: *simili modo postquam &c.* Quartus denique casus est, quando post sumptam ablutionem animadvertit Sacerdos superesse aliquas hostiarum à se consecratarum particulas; illas enim tunc licite absumere poterit, ut docent Sotus, Navarrus, Suares, & alii apud eundem Laymannum supra: ubi etiam monet id intelligendum esse, non tantum de particulis minutis in patena vel corporali harentibus, sed etiam de grandioribus si facile asservari non possint; dummodo tamen Sacerdos nondum ab altari recesserit aut vestes sacras exuerit.

Secundâ dispositio ex parte corporis, est mundities, seu ab omni immunditia corporali puritas: ad reverentiam quippe huic divino Sacramento debitam pertinet, ut si quis immunditiei alicui seu pollutioni causam culpabilem dederit, quamvis peccatum in Pœnitentiæ Sacramento expiaverit, à perceptione tamen Eucharistiæ abstineat illo die, ut fuse declarat S. Thom. art. 7. ubi S. Gregorium tanquam illius Doctrinæ assertorem citat in Epist. ad August. Anglorum Episcopum responsione 10. & additque quòd, quamvis nulla culpabilis causa inter-

E

cede-

eederet, ex quadam congruitate tamen & decentia
 fultius videretur illo die abstinere; quod tamen liberum
 cuique est; imò si necessitas aliqua urgeat, aut diaboli fra-
 timeatur, tunc S. Doctor communionem censet non
 esse relinquendam.

Quod autem de hac peccati specie, hoc & de plerisque
 alijs grauioribus dicendum videtur: quis enim afflic-
 tione audeat hominem, qui immane aliquod flagitium, vel
 homicidium aut adulterium recenter perpetrauerit, et
 eadem die mente adhuc commota, & turbata consciencia
 quamvis peccatum cum ingenti cordis dolore confite-
 rit, illiusque remissionem fuerit consecutus, posse tamen
 cum debita reverentia huic Sacramento participare, non
 quis non iudicet, eiusmodi hominem saltem illo die
 sacra Communionem abstinere debere, eique confite-
 tum hoc præcipere posse; excipitur tamen casus neces-
 sitatis, aut alterius causæ rationabilis, quæ Confessionem
 cito discutienda relinquitur.

Cùm igitur de supradictarum dispositionum ad
 nam Eucharistiæ perceptionem necessitate omnes
 veniant, de duabus alijs aliqua est hodie inter Theo-
 gos difficultas, quæ duobus Paragraphis sequentibus
 planabitur.

PARAGRAPHUS III.

*An sit ex præcepto aliquo necessarium, ut qui
 poenitentiam seu satisfactionem sibi à Sacerdote
 adjunctam ante sumptionem Eucha-
 ristia impleat.*

QUÆSTIO proposita intelligenda est de satisfactione
 seu poenitentia secreta, id est secreto in confes-
 sione sacramentali imposita, & secreto à poenitente imposita
 da, non verò de publica & canonica poenitentia, quæ sacra-
 mentum est.